

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan **zvečer**, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Agrarni klub državnega zbora.

×. Kdor opazuje ustavno in parlamentarno gibanje v različnih državah, bode precej spoznal velik razloček v pojavih parlamentarnega življenja pri narodih, ki uživajo stare ustave, mimo onih, kateri so še le v novejšem času izpod absolutne vlade stopili v ustavno. Pri prvih vidimo neko stalnost v političnih strankah, ki so ločene po liberalnih in konservativnih načelih, pri poslednjih vedno presnovljanje in nekako tavanje po novih načelih in novih strankah.

Oglejmo si Angleško, kjer si skozi stoletja nasproti stojé Whigs — in Torys in še le v poslednjem času se je narodna irska stranka znatneje število poslancev pridobila. Isto tako se v Ameriki bojujejo že mnogo let demokratje in republikanci, v Belgiji liberalci in konservativci in zraven teh strank se nobena druga ne more popéti do posebne veljave. Zato pa tudi v teh državah ne more biti drugo ministerstvo, nego vzeto iz večine in uradniki ne morejo in ne smejo drugače ravnati, nego v smislu vladinih načel.

Vsa druga slika in ne ravno prijetna se nam kaže v državah z mladim ustavom: v nemškem cesarstvu, v Italiji, pri nas na Avstrijskem in celo na Francoskem. Parlamentari te države imajo toliko strank in strankic, da nobena sama zase ni dovolj močna, da bi za dlje časa v roki obdržala vladno krmilo, če prav bi vladarji imeli pošteno voljo, ravnati se po ustavnem načelu in eksekutivo izročevati večini parlamentni. Da se je ustavno življenje tako nepovoljno razvilo, temu je v prvi vrsti krivo nasprotje mnogovrstnih stanovskih interesov, h katerim se pridružujejo pri nas še narodna vprašanja, v drugej vrsti pa gotovo ne bodemo izrekli neresnice, ako trdimo, da je razcepljenje na mnogo mej sabo boborečih se strank voda, in sicer nalašč napeljana voda na mlin tistih, katerih gaslo je: Divide et impera. Tacim vladam je glavno delo, da razbijajo vsako trdno zvezano stranko in dostikrat se jim posreči, ker računajo z le preobilnimi človeškimi slabostmi.

V Avstriji je bila s početka najmočnejša stranka tako zvana ustavoverna. Minister Schmer-

ling pa, dasi je bil kri od njene krvi, ni je rad videl premočne in je delal na to, da jo oslabi. Pod tako zvanim „Bürgerministerium“ je ustavoverna stranka bila na višku svoje moči in slave, pa le malo časa. Še huje razbila se je pod Auersperg-Lasserjem. V prvem direktnem državnem zboru leta 1873. ni več ustavoverna stranka, ampak vlada je imela večino, navadno s pomočjo velicah posestnikov, večkrat pa tudi z desnico proti levici in fortschrittsklubu.

V tistem času, l. 1876. se je zgodilo v levici nekaj takega, kar zdaj opazujemo na desni strani državnega zbora. Grof Coronini, ki je pri vstopu v zbor se dal upisati v Herbstov klub, ni bil zadovoljen s postopanjem tega kluba, zlasti ne zaradi njegovih narodno-gospodarskih načel, ter je pristopil k „fortschrittsklubu“, ki je vesel take imenitne pridobitve ga volil svojim predsednikom. Pa kmalu se je tudi s „fortschrittlerni“ sprl, ker mu neso po godu bile njihove misli o stalni armadi. Poslovil se je tedaj tudi od njih in postal „divjak“, to je izven vsake klubove zveze. Ker pa mu tako osamljenje ni ugajalo, skušal je ustanoviti neki narodno-gospodarski klub, kateremu bi lahko vsak poslanec pristopil, ne da bi moral zapustiti svojo sedanjo zvezo in ne da bi moral glasovati za sklepe, ki so v narodno-gospodarskem klubu dobivali večino. Vpisalo se je res v klub, ki je imel glavno načelo potezati se za višje carine, več nego sto poslancev, a po dveh ali treh shodih je klub zaspal.

Kar je grofu Coroniniju leta 1877 spodletelo, skuša zdaj dognati Lienbacher. Tudi on v klubovi zvezi, katerej se je pri ustupu v državni zbor leta 1873. pridružil in katerej je zvest ostal do leta 1881. ter je bil jeden najodličnejših in najenergičnejših zastopnikov svojega kluba, po svojem mnenji ni našel dovolj podpore za ideje, od njega zastopane. Ločil se je iz Hohenwartovega kluba in bil glavni faktor, če ne utemeljitelj novega Lichtensteinovega kluba; pa tudi v njem ga ni dolgo trpelo in kakor nekdaš Coronini postal je „divjak“.

V parlamentih pa najduhovitejši in najdelavnejši mož ničesar ne opravi, ako nema za seboj potrebnega števila za njegove nasvete glasujočih tovarišev. Da ne bi ostal osamljen in si saj za tiste

predloge, kateri so mu najbolj pri srci, večino pridobil, vabi Lienbacher poslance, kateri imajo glede na svoje volilce zastopati agrarne interese, to je poslance kmetskih občin in velicega posestva s pismom dne 7. januarja t. l., naj pristopijo k agrarnemu klubu.

Lienbacher v svojem pismu obžaluje, da se poslanci v zastopih grupirajo le po političnih ali narodnih nagibih, ne pa po gospodarskih interesih. Gotovo bi bilo želeli, da ponehajo narodne stranke in ponehale bi, kedar se vsacemu narodu da popolno narodno pravo in se nobenemu ni bati, tedaj tudi ne boriti za svojo narodnost. Dokler pa se avstrijski Slovani morajo braniti proti germanizaciji in, kakor mi Slovenci, še na mnogih krajih celo narodnih ljudskih šol ne dobimo, da ne govorimo o srednjih in višjih, dokler nam gre za obstanek naše narodne individualitete, bodo tudi v državnem zboru se poslanci ločili po političnih in narodnih nagibih.

Lienbacher sicer, kakor o svojem času Coronini, ne namerava nove klubove zveze ustanoviti, ampak le klub, katerega udje lahko ostanejo v svojih sedanjih političnih ali narodnih zvezah, in ki se le shajajo, da se posvetujejo o agrarnih vprašanjih, ne da bi morali za storjene sklepe glasovati.

Praktičnih nasledkov pa od tih prostih shodov se ni nadejati, tem menj v zboru, v katerem je ves čas, odkar se je začela ustavna doba, vprašanje narodne ravnopravnosti za Slovane nerešeno ostalo, in v katerem vsled tega še tudi danes ne more priti do mirnega in uspešnega mejsobnega delovanja za vsem skupne gospodarske zadeve.

K našej ravnopravnosti.

Na slovensko tožbo Alojzija Žitnika po dru. V. Zarniku proti Marijani Miklič v Grosupljem radi motenja posesti, je spoznala c. kr. okrajna sodnija v Ljubljani z odlokom od 21. kimovca 1883 št. 18996 in je bil prvega sodnika razsodni odlok potrjen z naredbo visocega c. kr. nadsodišča od 31. vinotoka 1883 št. 13354.

Čeravno je bil rekurz pisan v slovenskem jeziku, visoko c. kr. nadsodišče v Gradci ni videlo v tem nobene zavire, ampak spoznalo je v stvari samej.

LISTEK.

Casnikarstvo in naši časniki.

(Dalje.)

Dosedanji podlistki so se že raztegnili toliko čez sprva namenjeno jim mero, da se podlistkar res boji dalje nadlegovati potrpežljivost in prizanesljivost častitih čitateljev „Slovenskega Naroda“. Sedaj bi imel govoriti še o drugih predelih slovenskih časopisov. Vsi, dnevniki in tedniki, nam podajajo politične „razglede“ in „preglede“ raznih razmer v avstrijskih in inostranskih deželah in državah. Mnogo bi imel povedati o teh političnih razgledih in pregledih, kako se pri nas v Slovencih sestavljajo in zlasti kako bi se imeli sestavljati, da bi zares ustrezali svojim namenom, radovednemu in ukaželjnemu občinstvu. Zlasti v nekaterih listih so tako uborni ne na besedah, ampak na duhu, politični razsodnosti in zvedenosti, da je le škoda za papir, na katerem se ponatiskujejo. V obče pa ti politični pregledi in razgledi — vsaj po mojih mislih — najočitnejše kažejo našo politično revščino, preveliko pomanjkanje zvedenih, spretnih in razsod-

nih delavcev v uredništvih slovenskih časopisov. Hudo se moti, kdor misli, da je kaj lahka stvar sestavljati kratke pa jasne temeljite in jedrnate preglede. A zadovoljni bodimo z njih dosedanjimi izdelki, ker pri malenkostnih, zlasti gmotnih razmerah malega našega naroda ne moremo hraniti v uradniški kubinji spretnejših močij, ki bi snovale in izdelovale gradivo za imenovani predel v naših časopisih. Zato pa pisatelj o tej stvari neče zapisati niti jedne žale besede, ker je bolj kot kateri koli časnikar ali urednik slovenski prepričan, da sedaj se zaznamenovane napake ne dajo odpraviti. Zabavljati pa ni namen tem podlistkom, namen jim je le kazati hibe v slovenskih časopisih, zlasti take, ki se lahko nemudoma odstranijo.

Listi celega sveta, po takem tudi slovenski prijavljajo v predzadnjem uredniškem predalu razne drobnosti, domače stvari in vesti. Te po vsej njih različnosti tukaj naštevati, je nemogoče. Naznanja se prihod in odhod imenitnih in časih tudi neimenitnih oseb in njih proslavljanje. Razne rodovinske dogodbe: zaroke in poroke, prve, srebrne in zlate, rojstvo raznih otrok, ki se celo po spolu ločijo, ter za bodoče službe in stanove posvečujejo. Dalje razno početje razveseljevanje in le-

nubanje pa tudi umretje tako zvanih modrokrvnih oseb, zlasti moškega spola. Njih love divjih živalij, njih jahanje in dirjanje in kar je drugih takih mičnih in ničevih stvari plemenite visoke in nizke gospe. Skoro brezizjemno so strahovite neumnosti, a očitne, žive priče mej ljudstvom še toli razširjenega bizantinizma (zlatega konja za primerni slovenski izraz). Podlistkarja — in upam vsakega nekaj globokeje mislečega izobraženca — take od dne do dne ponavljajoče se drobne novice najbolj še spominjajo na žalostne stanovske razmere v minulih stoletjih; izraz so mu onega hlapčevskega duha, katerega je mala peščica navadno najbolj zavrženih ljudij nekdaš z železno silo urivala trpinčenemu človeškemu rodu. A navada je železna srajca. Vsi misleči izobraženi časnikarji slovenski bodo radi pritegnili izrečenim besedam, v svojih listih pa bodo po starem navajali one neumne novice, ki narod v obče le malo zanimajo, koristijo mu pa prav nič; da časih mu celo škodujejo in ga k lenobi zapeljujejo, izbujaajo mu zavidnost in gnev pa nezadovoljnost z lastnim stanom, vsekakor mu uničujejo oni dragi čas, ko čita take ničeve drobtinice.

Dalje se v tem predalu navajajo dela imenitnih mož, ki človeški družbi po tem ali onem potu

Zoper jednaki razsodbi prve in druge sodnije je vložil tožnik izreden priziv po svojem zastopniku in je dobil te dni sledeči odlok.

Praes. 1. Dzbr. 1883. Zl. 24311 et 920 de 1884.

Diese belegte Eingabe wird dem Alois Žitnik zu Händen seines Vertreters Herrn Dr. Zarnik in Folge des mit der hohen k. k. oberlandesgerichtlichen Verordnung vom 9. d. M. Zl. 191 herabgelangten Erlasses des hohen k. k. obersten Gerichtshofes vom 28. Dezember 1883 Zl. 15009 unter Hinweis auf den §. 13 der A. G. O. und die Hofdekrete vom 6. Oktober 1783 Zl. 197 und 13. Februar 1795 Nr. 217 J. G. B. mit dem Bedeuten zurückgestellt, dass ihm freisteht, den ausserordentlichen Revisionsrecurs gegen die gleichförmigen Erkenntnisse des k. k. städt. del. Bez. Gerichtes in Laibach vom 21. September 1883 Zl. 18996 und des k. k. Oberlandesgerichtes vom 31. Oktober 1883 Zl. 13354 binnen 3 Tagen in deutscher Sprache einzubringen.

K. k. städt. del. Bezirks-Gericht

Laibach 16. Jänner 1884.

Praes. 1. grudna 1883 št. 24311 in 920 iz l. 1884.

Ta-le obložena uloga se vrne Alojziju Žitniku v roke njegovega zastopnika g. dra. Val. Zarnika vsled ukaza c. kr. najvišjega sodišča od 28. grudna 1883 št. 15009 objavljenega z naredbo c. kr. nadsodišča od 9. t. m. št. 191 z ozirom na §. 13 o. s. r. in dvorna dekreta od 6. oktobra 1783 št. 197 in 13. svecana 1796 št. 217 zbirke justičnih postav s pristavkom, da mu je na voljo dano, vložiti izredni priziv zoper jednako se glaseči razsodbi c. kr. okrajne sodnije v Ljubljani od 21. kimovca 1883 št. 18996 in c. kr. nadsodišča od 31. vinotoka 1883 št. 13354 v treh dneh v nemškem jeziku.

C. kr. mestna deleg. okrajna sodnija v Ljubljani
od 16. prosenca 1884.

Komentara ni treba; fakta govoré.

Za vse jezikovne naredbe visocega c. kr. justičnega ministerstva se se najvišje sodišče v našem cesarstvu ne zmeni; mi nismo po tem takem še nič dosegli in tudi dosegli ne bomo, dokler nemamo jezikovne postave.

In Vi, poslanci slovenskih dežel, povejte to javno v državnem zboru ravno zdaj pri debati o državnem jeziku; naj ves omikan svet sliši, kako se teptajo v devetnajstem stoletju narodne pravice, katere bi morale biti podlaga in pogoj srečnega obstanka vsake države.

Smo-li res sužnji nemškega gospodarstva ali ne? Če ima ministerstvo resno voljo, izvesti jednopravnost, bo moralo potrebno ukreniti, da se nam dá, kar se je nam že tako dolgo obljubovalo; Vi, poslanci pa, terjajte, kar nam gre po božjih in človeških postavah, terjajte, da se z nami in pri nas slovenski uraduje, terjajte, da se v vseh slovenskih deželah pri vseh c. kr. uradih na tablah zraven nemškega tudi slovenski napis nahaja, da bo slovenski deželan vsaj vedel, kje ima pravico iskati, terjajte, da se odpravijo taki in še drugi nedostatki.

To je vaša sveta dolžnost; to zahteva in pričakuje od Vas ves slovenski narod.

več ali manj koristijo, potem odločujoči dogodki iz njih zanimljivega življenja, njih preseljevanje v druge kraje ali pa v večnost. Prostor temu predale maše nadalje oglasi in razglasi pa vabila raznovrstnih narodnih in nenarodnih društev; poročila o njih sejah, volitvah in sklepih, o njih veselicah in nesrečah. Vsekakor so to društvom kaj koristne novice, že zato, ker se po njih ljudje bolj zanimajo za dotična društva. Pogostem se tudi poroča o raznih shodih in taborih, zlasti o volilnih shodih in o shodih volilcev, katere sklicujejo občinski odborniki, deželni in državni poslanci. V teh poročilih, če bolj obširnih, se časih razpravljajo politična načela, ali se zagovarjajo ali pa odbijajo in pobijajo. Vsekakor bi se taka obširna poročila morala izločiti iz tega predala, ker so mu neprimerna.

Potem nahajamo v tem predalu razne srečne in nesrečne dogodke, samoumore, rešitve iz vode, ognja, izpod koles na cestah in železnicah itd., večje ali manjše požare, povodnji, zločine in druge posebne dogodke, ki časih le malo zanimajo občno čitateljstvo. Če ni dovolj takega gradiva, maši mučeni urednik zevajoče luknje z raznimi anekdotami, izmišljenimi ali resničnimi drobnimi povesticami; za ta namen sega tudi rudi po izrekih veljavnih moz.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 22. januarja.

Danes je prišel **državni zbor** svoje delovanje. Na dnevnem redu je mej drugim Wurmbrandov predlog o državnem jeziku. Borba bode huda, debata bode morda trajala več dni. Vsi česki listi hudo pišejo zoper ta predlog in pravijo, da gre za „slovansko čast“. „Pol“ pravi, da je izizivanje Slovanov nesramno. Dopisnik tega lista imel je pogovor s knezom Lichtensteinom, in ta se je izjavil, da bode on in ves njegov klub glasoval proti Wurmbrandovemu predlogu. Knez neče rušiti dobrih odnosov mej nemškimi konservativci, Čehi, Poljaki in Slovenci, kajti on misli, da ti Slovani ne bodo nikdar kršili interesov nemških konservativcev. Na sporazumljenje konservativcev z nemškimi liberalci pa po njegovem mnenju ni misliti, kajti mej njimi je preglobok propad, da bi se dal premostiti. — Rusini pa bodo neki glasovali za Wurmbrandov predlog, vsaj njih organ „Rada Ruska“ ga krepko zagovarja in protestuje, da bi se za Galicijo naredila kaka izjema, kajti to bi bilo proti enakopravnosti narodnostij, čemur se pa morajo Rusini krepko ustavljati. — V „Vaterlandu“ se pa nek uradni poteguje za to, da se nemški jezik uvede za notranji jezik vseh uradov, ker je tako prekomplificirano uradovanje in preveč stanejo državo prestavljajci pri deželnih vladah. — Res kaj tacega bi ne bili pričakovali od lista, ki se dela nam prijaznega. To je zopet nov dokaz, da bodo nemški konservativci le tako dolgo z nami držali, dokler bodo nas potrebovali. Zato bodimo oprezní.

Zaključenje **hrvatskega** sabora je vse stranke jako iznenadilo. Narodna stranka dolži starčevce, da so s svojimi škandali zakrivali zaključenje. Najbrž se je pa le ogerska vlada bala, da bi krona ne izvedela iz adrese, katero je nameraval sabor poslati vladarju, kako je z nogami tepala ustavo in pravice hrvatskega naroda. Dokler se zopet snide sabor, se bodo pa valovi nejevolje zopet poglobili, misli si Tisza. Čemu bi pa tudi zboroval sabor, indemiteto je dovolil, za kaj drugega ga pa vlada ne potrebuje? — Narodna stranka je sklenila se bolje organizovati, in ustanoviti svoj organ, ki dode pobijal starčevce.

Danes jutraj je prišel **ogerski** ministerski predsednik v Brč. Poročati neki hoče cesarju o novem obratu v hrvatskih zadevah, in kako se misli držati vladna stranka nasproti poročilu gospodske zbornice o mešanih zakonih. Tisza ostane dva dni na Dunaji, ko se vrne začne se takoj obravnava o poročilu gospodske zbornice v zbornici poslancev.

Vnanje države.

„Kölnische Zeitung“ prinesla je nek telegram iz Berlina, ki pove podrobneje pogoje **avstro-nemške zveze**. Obe državi sti se neki zavezali, da bosti pomagali druga drugej, ko bi katera bila od dveh stranij napadena, ali pa, ko bi bila jedna napadena, in bi že bila nevarnost, da njenemu sovražniku prihibi kdo na pomoč. Zato pa tudi ni misliti, da bi se bila Italija samo zavezala, ne napasti Avstrije, ko je pristopila k tej zvezi. Za Italijo b pa tudi ne bilo ugodno, da bi v kakej velikej vojski ostala neutralna, tedaj bi ne dobila nikake odškodnine, ko bi zmagali njeni zavezniki. In vendar more Italija le od kake velike vojske pričakovati, da dobi zopet Savojo, Nizzo in Corsico.

Kitajci se neki resno pripravljajo za brambo Kantona proti **Francozom**. Dela se nek nov most, kateri ima nalog zapreti uhod ladijam v pristanišče, delajo se velikanski nasipi in zidovi, ter oborožujejo s težkimi topovi. Vojaki se vadijo vsak dan. Francoski konzul je že protestoval proti temu,

že dolgo časa se na tem mestu bolj ali manj obširno prijavljajo razni dogodki pred sodiščem. Časih se poročajo kratko, sem ter tja tudi zelo na dolgo izvršeni zločini in sodne preiskave in razprave o njih. K sreči se v slovenskih novinah doslej še malo obdeluje ta rodovitna stroka lačnih pismoukov. Le časih zabrede tu sem kako obširnejše poročilo o kaj umazanih, nenravnih stvarih, katere bi v kakej skrivnej ali prepovedan-j „chronique scandaleuse“ prej iskali kot v javnem časopisu. Pisatelj je že jedenkrat v nekem drugem slovenskem listu obširnejše pisal o tem predmetu ter ondu priporočal, naj bi slovenski časopisi take sodne obravnave popolnem opuščali. S takimi poročili se kvari le občno nravnost. Dobro, mislim, narodu koristno bi bilo, da bi se v naših novinah ne navajali, zlasti obširno ne navajali vsi hudi nečloveški (grozoviti) zločini in taka hudodelstva, pri katerih je hudodelnik kazal neko posebno nezaslišano prekanjenost. S takimi poročili se narod ne izobražuje, še manj se mu pa blaži srce. Roman je rodil Francesconia v Beči, Francesconi (poročilo o njem) je rodil Slabbea (ali kako se je že zval oni zločinec v Berlinu) in ta je rodil zadnjič jednuk le še bolj premeten zločin v Marseilleu, kjer še ne-o zasačili krvočnih to-

nemški se je pa obrnil na centralno vlado v Pekingu.

Novo **špansko** ministerstvo so nemški listi jako simpatično pozdravili, francoski pa ravno nasprotno. Nova vlada hoče energično varovati kraljeve pravice proti anarhističnim in državi sovražnim prizadevanjem. Prizadeva se na vso moč, da dobi konservativno večino pri bodočih volitvah, čisti uradniške kroge, in hoče preustrojiti vseučilišča in druge javne šole. O novem vojnem ministru, znanem zmagovalcu Karlstov, se govori, da je pravi mož, očisti vojsko demagogičnih elementov. V evropske zadeve se pa nova vlada ne misli utikati.

Grška se je ustavila petletnemu podaljšanju pravic mej narodnim sodiščem v **Egiptu** in zahtevala, da se nastavi jeden grški član pri apelacijskem sodišču v Aleksandriji. Podkralj se ni udal tej zahtevi, in dal je objaviti dekret, ki podaljša pravice mejnarodnim sodiščem za pet let.

Dopisi.

Iz Celovca 20. januarja. [Izvirni dopis.]

(Čudne reči.) Čitateljem „Slovenskega Naroda“ bode že gotovo dobro znano, da se pri nas na Koroškem mnogo „čudnega“ godi. „Čudno“ se izvršuje narodna ravnopravnost, ker se §. 19. drž. os. p. na „čuden“ način razlaga in tolmači; naše ljudske šole vredjene so „prečudno“, učitelji naši so ti povsem jako „čudni“ pedagogi, deželne naklade dosepele so s pripomočjo našega nemško-liberalnega deželnega zbora na „čudno“ visokost in naposled narašča kuga žganjarije od dne do dne in posledica tega je, da ljudstvo fizično in moralno propada in demoralizacija na „čuden“ način napreduje. V zadnjem slučaju je v Slovencih hvala Bogu dosti boljše, nego pri naših nemških bratih, kajti kaj jednacega še ni bilo slišati iz slovenskih naših krajev, kar nam je pred kratkim povedala uradna naša „Celovčanka“. Pa res, svar je „prečudna“ in ne mogli bi je verjeti, ako bi je ne bil omenjeni uradni list v svojej polemiki proti „Freien Stimmen“ razodel. Čujte, stvar je taka:

V Špitalskem okraji nemškega Goratana nastanjen je v Radinjah (Radenthein) nadučitelj, kateri je bil ob jednom tudi c. kr. okrajni šolski nadzornik. Mož je baje premožen, in kar je pri nas na Koroškem posebne veljave, pristaš nemško-liberalne fakijske stranke. Le-ta nadučitelj in c. kr. nadzornik napravil si je v šolskem poslopij branjarijo in žganjarijo, kjer je žganje točil skozi več let.

Šola in žganjarija pod jedno streho! Kaj tacega niti ne najdeš v deveti deželi. Naš g. deželni predsednik prepričal se je ob priložnosti necega pohoda osobno o le-tej nedostatnosti in posledica tega obiskovanja bila je, da je moral omenjeni šolski nadzornik žganjarijo takoj iz šole odpraviti, ob jednom pa je zgubil šolsko nadzorništvo, ter bil mesto njega drug nadzornik imenovan.

Zares „čudno“ se nam zdi, kako je bilo temu „pedagogu“ mogoče dlje časa in brez vsake ovire šolo tako zlorabiti, in da se je tako pozno zvedelo o takej nečuvnevi demoralizaciji? Mar res naše šolske oblasti neso vedele o početji svojega podloznega uradnika? Skoraj nemogoče!

To je prvi del „čudnega“ romana. Drugi del pa je še „čudnejši“. Rekel sem, da je omenjeni nadučitelj odločen pristaš nemško-liberalne stranke

lovajev. Taka poročila le pačijo, pohujšujejo narod; taka poročila so prava kuga, ki narodu polagoma okuži naravno blago srce ter mej njim širi zlobnost.

Če pa primanjkuje še takega gradiva, pomaga si malomarno in nespretni urednik po drugej poti. Stavcu, prav za prav onemu možu, ki ga časnikarji in tiskarji zovejo „metteur en pages“ (ti vražni Francozje toliko izobraženim Nemcem ne privoščijo domačega izraza! „nadzornik ali ureditelj stavka“) ukaže, naj razstavi posamične odstavke po tri prste vsaksebi ali pa še bolj ter naj to praznino maši in lepša s črticami ali trojnimi zvezdicami. Tak časnikar res misli, da je pri časopisu papir glavna stvar. Ker je časih pri takem časopisu še papir silno slab in grd, tisk ves zamazan in mali zadržaj le malo vreden, bilo bi res bolje, da bi se tak časopis ne tiskal. Gola potrata denarjev, dela in časa od cunjarjev navzgor do tiskarja! Kateri slovenski list je tako ravnal, omenil sem že v zgodovinskem pregledu naših časopisov. Prav isti list je, katerega urednika tako malo poznata svojo pravo nalogo, da se v svojej zlobnosti in slepej strasti razne stvari kar izmišljata, podtaka njima neugodnim osobam ter z njimi prazne luknje mašita. To je časnikarsko delovanje!!

(Dalje prih.)

Koroške. Le-ta stranka izdaja v Celovci izhajajoči tednik „Freie Stimmen“, kateri listič o samem škandalu živi, in kojemu boter je baje znani koroški poslanec in slavofag Moro, a urednik zloglasni Matschnigg, mož nizke izobraženosti, kar je že šestokrat dokazal. Ta listič bil je ves raz sebe, da je njihov pristaš tako nagloma bil nadzorniške službe odstavljen, ter prinesel o tem dopis iz zgornje Koroške, kar je pa uradni „Celovčanki“ dalo povod, da je celo stvar obširno razjasnila. „Freie Stimmen“ tolažijo svojega ljubimca, češ, da naj ne bode prežalosten zbog tega, kajti kmalu bodejo nemško-liberalnej stranki „vremena se zjasnila“ in potem tudi on ne bode ostal pozabljen in bode zopet rehabilitovan. Tedaj, ko pride liberalna stranka na krmilo, tedaj bode naš „pedagog“ zopet povišan in „Freie Stimmen“ se bodejo gotovo potrudile, da se bode njihovemu ljubimcu privolila žganjarija, da bode tako ljudstvo hitreje do žganjarske omike dospelo. Ker je tu pri nas vse mogoče, tudi leško doživimo, da se osnuje posebno „žganjarsko društvo“, potem pa pričakujemo, da bode ono prvim svojim častni članom ter pokroviteljem svojim imenovalo našega Matschingga, na katerem imenovanju mu že naprej čestitamo, ter kličemo: „Hoch!“

Kaj ne, „čudne“ reči godijo se na Koroškem? a+b.

Iz Celjske okolice 19. jan. [Izv. dop.] Dozdani občinski odbor Celjske okolice je že pred dvema letoma sklenil uradovati slovenski. Da bi ne bilo treba tajnika Hofmana zaradi tega iz službe odpustiti, dal se mu je obrok, v katerem se naj slovenščine privadi, kar je tudi obljubil. Preteklo je več ko leto čez obrok, pa Hofmanu se ni potrebno zdelo, vaditi se v slovenščini, temu seveda je naših odbornikov prevelika potrpežljivost kriva. Seveda zdaj prepozno previdijo, kar so s svojo potrpežljivostjo učinili; kači se mora brez usmiljenja strsti glavo. Koliko predrznosti ima to človeče, se je pokazalo pri zadnjih volitvah; pobiral je z občinskimi slugo po vsej občini pooblastila in nesramno agitiral proti nam, proti odboru, v katerem je mej 18, naših 16. Ali ne zasmehuje vseh odbornikov?

Že postava določuje, da občinski služabniki ne smejo voliti, a ta je tako predrzen, da na nepopisljiv način agituje proti gospodu, ki mu kruh daje; je li je to dostojno?

Po svoji velikej predrznosti je Hofman naše odbornike iz njih potrpežljivosti zdramil. Zahtevali so od župana sejo, v kateri naj se posvetuje o tem, če li dopušta čast občine, da še dalje ostaneta tajnik Hofman in sluga v občinski službi kljubu svojemu nedostojnemu obnašanju, ali bi se pa odpustila iz službe, ker sta zaupanje občine zgubila. Župan primoran se, o razpisati, odloči jo na 17. t. m., mej tem pa „Celjanka“ prinese v nedeljo z drugimi opazkami tudi inserat občine Celjske okolice, da bode javna seja 17. t. m. Ta inserat je imel namen, Celjsko znano surovost opozoriti na to, da se „in corpore“ udeleži kot poslušalec in če potrebno, da se tudi v svoji pravi podobi pokaže.

Kar se tiče tega inserata, je v obče znano, da se taka vabila navadno ne dajo v časnike, posebno pa v take ne — in star mož, ki je že od 1859. leta občinski odbornik, se ne spominja na to, da bi se bilo kedaj kaj takega storilo, ne oziraje se na to, da samovoljno gospodari župan nasproti 16. iz mej 18. odbornikov, oziroma dr. Glantschnigg et tuti quanti; Bog našemu županu grehe odpusti, saj ne ve kaj dr. Glantschnigg dela. No, gospodine Male, saj ne bo več dolgo; potem pa srečno za večne čase!

Ob 10. uri je bila napovedana seja. Predno so odborniki prišli, bilo je že nekaj Celjanov tam in glej! glej! le malo število, nekaj deset neizogibljivih, kakor Mates, Zorzini, potem znani načelnik volilne komisije pri zadnji volitvi, glasoviti Stibeneg, pri katerem stara pooblastila veljajo, seveda manjkati ne sme tudi glasoviti tukajšnje mestne občine pisar Oechs, menda je zastopal svojega župana dr. Neckermana, in nekaj drugih.

Na dnevnem redu so bili občinski računi in ko so to točko zgotovili, pride na vrsto točka o osobji. Ker je bilo pričakovati, da se bodo poslušalci vmes utikali, sklene odbor s 15. proti 2 (župan Male in Francki) glasoma; proglasiti sejo kot tajno; ali zaman, župan je župan, poučili so ga, da se temu ne uda in — pojdi se z bikom bost, razšli so se odborniki, zahtevajoč prihodno sejo na 24. t. m. Mej tem si pa bodo že odborniki pravice našli, da

se župan držati mora na postavne sklepe odbora. Na svidenje toraj! —

Iz Cola nad Vipavo 18. jan. [Izv. dop.] Veselica, katero je napravilo tukajšnje bralno društvo dne 18. t. m. vršila se je prav dobro. Nikakor se nismo nadejali, da se bodejo vse točke programa tako izvrstno izvajale.

Vesela igra „Mutek“ igrala se je tako dobro, da se ne more nikakor več zahtevati, zlasti, ako se pomisli, da so vsi diletantje pri tej igri še le prvokrat stopili na oder.

Gospodičina Mina Moser-jeva, c. kr. poštarica, predstavljala je kaj dobro Minico, gospodičina Franja Punčuhova pa se je znala kot soproga Trdežu prav resno obnašati; g. Matija Zorko, c. kr. cestni mojster bil je Trdež v pravem pomenu; g. L. Punčuh znal se je kot doktor Skaza dobro ponášati; g. M. Žgur je kot mutek France svojo rolo dobro dovršil. Kaj pa Luka? No, g. A. Smrdel bil je ta večer na svojem mestu, ter za slugo Luko, kot nalašč, težko mu je para najti.

Mešan zbor pod vodstvom spretnega učitelja g. L. Punčuh-a, kateri se veliko trudi s petjem v cerkvi in v šoli, pel je prav lepo pesni „Katica narodnih pesni“ in „Slavjanka“. Samospev „Nazaj v planinski raj“ pel je L. Punčuh s spremljevanjem na harmoniji v splošno pohvalo.

Posebna pohvala gre gospodičinam, katere so iz prijaznosti blagovolje sodelovati pri igri in petji; g. učitelju pa izrekamo zahvalo za obilen trud. — Tombola je donesla nekoliko dobička v korist bralnemu društvu.

Ples je trajal do ranega jutra, pri katerem so se tudi kotilijonski redi delili, kar je pri nas kaj neuavadnega.

Da so nas pri veselici počastili s svojim obiskom gospodje gostje iz Vipave, Ajdovščine in Črnega Vrha, jim izreka presrečno zahvalo odbor.

Za izvrstno in točno postrežbo gre vsa čast g. M. Žgurju po domače „Makseljnu“.

Bralno društvo pa se naprosi, da nam zopet tako veselico v kratkem priredi, ker ravno tem potom in na tak način se ljudstvo budi in vnema za podpiranje društva.

Domače stvari.

— (Deželni predsednik gosp. baron Winkler) vrnil se je danes zjutraj s kurirnim vlakom z Dunaja v Ljubljano.

— (Za državnozborsko volitev) gosp. Božidara Raiča povsod dobro kaže. Volilni možje so v velikej večini sami odločni narodnjaki. Vendar polagamo rodoljubom na srce, da do zadnjega ostanejo delavni, ker je treba, da toli odličen kandidat zmaga sijajno.

— (K oddajanju učiteljskih služeb v Ljubljani) se nam piše: „Slavni mestni šolski svet Ljubljanski je, kakor znano, definitivno razpisal šestero učiteljskih služeb. V sejah mestnega zbora, ko se je razpravljalo o novejši uredbi učiteljskih plač, se je glasno poudarjalo, da ima učiteljstvo glavnega mesta dežele biti izbrano, deželskega učiteljstva cvet, in da kot tako tudi zasluži glede plače odlično mesto. Odličen, uzoren mora tedaj mesten učitelj biti! Po tem gaslu, tega ne dvojimo, ravnalo se bo v mestnem šolskem svetu tudi sedaj, ko se bodo zneva, za stanoviteno, čas oddajale lepe učiteljske službe. Vender pa nas izkušnje v zadnji dobi silijo, da si dovoljujemo klicati: pozor! Službo naj se podeli značajnemu prošnjiku, o katerem ni znano, da bi bil kedaj presnel svoje prepričanje, ali recimo naravnost svojo narodnost! Tudi po značaju, po prepričanju bodi učitelj glavnega slovenskega mesta odločen in uzoren. Še do zadnjih let je bilo to naopak. Ljubljanski gospodje učitelji so bili v velikej večini trsi, ki jih je veter majal simo tamo in dajali so jako slabo vzgled svojim tovarišem po deželi. To nam je vsem znano. Kdor tega ne ve, pogledi v kroniko „Slovenskega učiteljskega društva“ ali pa v kroniko društva, ki se zove „Krajanischer Landesschullehrerverein.“ Videl bo marsikoga neodličnega, ki bi bil moral odličen biti. Brez dvojbe bode slavni Ljubljanski mestni zbor, katerega večina ima že zmiraj narodni program zvesto pred očmi in hoče mestu dati tudi uzorne učitelje, gledal pri oddaji služeb na značaj in preteklost prošnjikov. Tega smo preverjeni, a časa sedanjega razmere nas izgovarjajo, da smo te vrste postavili v javnost.“ —

— (Okrožnica z narodsko-gospodarskimi vprašanji) Kranjski deželni odbor je do

duhovenstva razposlal tiskano okrožnico, ki sama na sebi veliko pomeni za razmere Kranjske dežele. V tej okrožnici se duhovenstvo prosi, naj ima deželnega zbora sklep o izboljšanju gnotne strani kmetkega stanu pred očmi, naj svoje misli o sedanjem kmetovem stanju izrazi, naj na stavljena si vprašanja odgovori, ter zapiše svoje nazore o tem, kako bi se zavreti dalo propadanje kmetovo. — Okrožnici dodana vprašanja se glasé: 1. Ali je kmetški stan zadnjih deset let tako propel, da ima ta čas kmet več dolga, manj živine, manj gozda, manj družine in manj živeža? Ali pa so se gnotne razmere po kmetih obrnile na bolje, ali so vsaj ostale pri starem? — 2. Ali kmet ima poleg uknjiženih dolgov še druge dolgove, pri kom in za kake obresti? So-li v župniji tudi taki, ki denar izposojajo na visoke obresti ali pa na kmetove pridelke? — 3. Se-li kmetška posestva tudi radovoljno prodajajo? Ali se po gostem odprodava od posamičnih posestnih skupin parcele, da bi se z njimi drugo posestvo zakrožilo, ali se na njih pozidalo malo hišo? — 4. Če kmetovo domovino ekskutivno prodajo, kdo je kupec? — 5. Ali si kmet, preprodajaje svoje posestvo sinu ali hčeri, izgovarja primeren ali prevelik živež? — 6. Ali je kje v župniji kakšna hišna obrt in ali je kaj tacega kmetškemu stanu v prid, je-li v kváro? — 7. Ali so sodne tožbe rade in pogostem, ali le-te kmetu dolgove nakopljejo? — 8. Se je-li žganjarska kuga zadnja leta znatno razširila in so za tega delj kmetje zagazili v dolgove ali prišli v konkurs? — 9. Ali kmetijstvo glede obdelovanja zemlje, vinogradov, glede sadjereje, glede kmetijskega orodja, glede gnoja i. dr. napreduje? — 10. Druge opomnje, drugi nasveti.

— (Prememba posestva.) Gospod Rom kupil je nekdanjo Žitnikovo hišo „Za vodo“ na Poljanah za 10.800 gold.

— (Včerajšnji veliki letni somenj sv. Pavla) je bil kaj mnogobrojno obiskan od kmetkega ljudstva. Goveje živine, to je volov, krav, telet in konj se je prignalo ogromno število, v vsem vkupe 1847 glav. Goveja živina bila je jako draga. Par lepih volov veljal je 450 gld. in tudi več. Tuji kupci iz Pulja, Reke, Trsta, Gorice in Koroškega, celo tudi z Bavarskega pokupili so nad 200 glav, vse po visokej ceni. Kmetovalci so mej sabo tudi živahno tržili, a cene so bile jako trdne, kajti živinorejci odjenjavali so le jako malo, jedva po dva do tri goldinarje na dva stotaka. Stari skušeni kmetovalci, mesarji in živinski prekupci vsi so v tem soglasni, da goveja živina nikdar doslej ni imela tako izredno visoke cene, ko sedaj. Kmetovalci imeli so prav, da so tako trdno se držali prve nastavljene cene, da so se rajši vračali z neprodano živino domov, češ, saj boste k meni na dom po njo prišli in tedaj še dražje plačali. Konj je bilo kakih 300, mej njimi jako mnogo lepih. Laški kupci pokupili so mnogo konj in dobro plačevali. Tako je mej drugim prodal kmetovalec iz Škofjeloškega okraja lepega konja domače reje za 400 gld. Tudi v drugih raznovrstnih strokah bilo je precej kupčije, kajti sedaj, ko kmet živino prodaja za tako izredno ceno, ne manjka novcev. Vrhu tega pa je sedaj tudi čas, ko se kmet ženi in mora obiskavati štacuno za štacuno, da si kupi potrebno blago.

Telegram „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 22. januarja. V zbornici poslancev spominja se Smolka toplo Hermana. Pražak odgovarja na interpelacijo v zadevi Rothschedl-a, da v slovenskih okrajih tako politično delovanje razburja prebivalstvo. Minister ima pravico tako postopati in bode v enakem slučaju ravno tako ravnal. Debata o državnem jeziku prične v bodočej seji. Izmej desnega centra bode govorili proti predlogu Wurmbrandovemu: Hohenwart, Klaič, Vošnjak. Coronini hoče staviti posredovalen predlog.

Pošne hranilnice.

Pošno-hranilnični urad na Dunaji, kateri — odkar je v Avstriji uvedena pošno-hranilnična služba — uredbo te službe korak za korakom, vender držeč se gotovega smotra ali konca, neprestano dopolnjuje s tem, da tu svoje dozdanje ravanje in rokovanje popravlja, tam kak nov postopek poprijemlje, ukrenil je zopet neko tehtovito naredbo, katera bode uložnikom zaradi svoje posebne priležnosti kaj ustrezala.

Da zdaj namreč je bilo zapovedano, da naj bi vsak uložnik jedenkrat na leto (in sicer v obletni dan svoje prve uложbe) poslal poštno-branilničnemu uradu na Dunaj svoje uložno knjižico za to, da se va-njo upišejo obresti, kar se jih je do 31. dne decembra prejšnjega leta nateklo in počenši od tega dne glavnici prišlo.

To je bilo zapovedano zaradi tega, da bi se upisovanje obresti v uložno knjižico porazdelilo kolikor je moči na celo leto in tako poštno-branilnični urad obrnil kake preobložbe z delom prve dni po novem letu, ko ob završevanju poslov bivajo itak vse roke polne dela; ali omenjena zapoved je imela v sebi to nepriliko in težkočo, da bi vsled nje bilo vsakemu uložniku jedenkrat na leto po več ali manj časa ostajati brez svoje knjižice, kar bi mu torej branilo mej tem na-njo novcev ulagati ali nazaj prejemati; in ta čas utegne — če vzameo kak bolj oddaljen kraj n. pr. v Dalmaciji, — iznašati vendar le po kakih 14 dni. Želeč to ubraniti, narejeno je zdaj, da naj celo več treba ne bode uложne knjižice c. kr. poštno-branilničnemu uradu zaradi upisovanja obresti pošiljati. Namesto tega pošlje poštno-branilnični urad vsakemu uložniku po tem — ko doteče leto, vendar najpozneje dva meseca po obletnem dnevi njegove prve uложbe — „nakaznico gledé obresti“, katera slove na njegovo obrestno imovino, kolikerkšna se mu je natekla do 31. dne decembra meseca preteklega leta, ter je veljavna na dva meseca.

Le-ta obrestna nakaznica odvzame se uložniku — dokler teže ta dvomesečni rok, — o priliki, ko kake novce ulaga ali kako vračilo prejme, pri kateri koli biralnici, ki mu nakazani iznos obresti kot obrestno imovino v uložno knjižico upiše tako, da bode počenši od 1. dne januarja tistega leta obresti nosil.

S to kaj praktično naredbo se doseže, da bodo vložniki svoje vložne knjižice neprenehoma pri roki imeli. — Samo tedaj, ko bi kak uložnik po zamudi prejete obrestne nakaznice v dveh mesecih, dokler ostane veljavna, ne prinesel k nobeni biralnici, ali pa, ako bi uložnik — ko poteče dva meseca (po obletnem dnevi njegove prve uложbe novcev) — ne dobil nikake obrestne nakaznice, — samo v teh dveh slučajih je treba, da uložnik knjižico poštno-branilničnemu uradu pod priporočilom pošlje, za kar pri vsaki biralnici zastoj dobode primeren zavitek; poštno-branilnični urad tedaj obrestno imovino v knjižico upiše in po tem knjižico uložniku nazaj pošlje pod adreso, kakor jo je le-ta posebej povedal ali kakeršna se vidi iz knjižice same.

Razumè se samo ob sebi, da uložnik nikdar ne izgubi svojih obrestij, niti tedaj, ko bi knjižice poštno-branilničnemu uradu celo ne poslal, ter ne dal si nikdar obresti upisati va-njo; kajti poštno-branilnični urad obresti v vseh okoliščinah na uložnikovem tekočem računu v imovino pripisuje in glavnici prideva ali vendar je uložniku samemu jako v prid, ter si mora želeči, da mu se obresti leto za letom v knjižico pripisujejo.

Sigurno zdravilen uspeh. Naval krvi, težko sapo in vse nasledke slabega toka krvi ozdravi uspešno po kratkej rabi pristni „Moll-ov Seidlitz-prašek“. Škatljica z uporabnim navodom 1 gld. Vsak dan ga razpošilja po poštne povzetji A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 3 (690—3)

Tujci:

dne 21. januarja.

Pri **Slonu**: Löhner z Dunaja. — Salmič iz Postojne. — Taussig z Dunaja. — Frešne iz Trsta. — Dolinar iz Velike Doline.

Pri **Malič**: Hartman iz Monakova. — Deutsch z Dunaja.

Pri **južnem kolodvoru**: Baron Flug in Rankel iz Trsta.

Hiša na voglu

v Kolodvorskih ulicah hiš. št. 29,

na jako dobrem mestu, kjer je že več let obstala gostilnica in špecerijska prodajalnica z jako dobrim uspehom, daje se radi menjave domovanja

takoj v najem.

Podrobneje se zvè tam.

(59—1)

Umrli so v Ljubljani:

14. januarja: Fran Pucel, delavec, zdaj kaznenec, 60 let, Ulice na grad št. 12, za organično srčno napako.
15. januarja: Alojzij Kromar, dninar, zdaj kaznenec, 30 let, Ulice na grad št. 12, za otrpnenjem možganov. — Fran Hribar, posestnik in nadporočnik deželne brambe, 49 let, Dunajska cesta št. 4, se je ustrelil. — Jovana Kališ, delavčeva hči, 9 let, Poljanska cesta št. 55, za vročinsko boleznijo. — Marija Finšgar, delavčeva hči, 5 let, Poljanska cesta št. 18, za davico. — Alojzij Zorman, molarjev sin, 7 mes., Sv. Florijana ulice št. 7, za božjastjo.

16. januarja: Emil Fuliu, trgovski praktikant, 21 let, Mestni trg št. 26, za vročinsko boleznijo. — Meta Zdešar, gostija, 83 let, Črna vas št. 10, za oslabljenjem močij.
17. januarja: Alojzija Udova, železničnega sprevodnika hči, 7 mes., Marije Terezije cesta št. 10, za božjastjo. — Katra Trdin, postrežnica, 56 let, Sv. Jakoba trg št. 11, za mrtvoudom. — Gregor Logar, gostač, 81 let, Kladezne ulice št. 5, za oslabljenjem močij.

18. januarja: Marija Gorše, mizarjeva hči, 2 leti 8 mes., Streliščne ulice št. 18, za davico.

19. januarja: Fran Gorše, mizarjev sin, 10 let, Poljanska cesta št. 18, za davico.

20. januarja: Jakob Gorše, mizarjev sin, 5 let 8 mes., Poljanska cesta št. 18, za davico. — Marija Cimperman, prodajalka tobaka, 72 let, Žabjak št. 5, za otrpnenjem pluć. — Marija Tavčar, mizarjeva hči, 16 let, Kravja dolina št. 1, za sušico.

V deželnej bolnici:

14. januarja: Marija Zlobic, gostačeva hči, 9 let, za gnojenjem.

15. januarja: Gregor Purgar, pekovski učenec, 19 let, za slučajno poškodbo.

19. januarja: Andrej Vrhovec, črevljar, 27 let, za pljučno tuberkulozo.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
21. jan.	7. zjutraj	748.37 mm.	— 1.2°C	brev.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	746.47 mm.	+ 2.6°C	sl. vzh.	jas.	snega.
	9. zvečer	746.83 mm.	— 4.0°C	sl. vzh.	jas.	snega.

Srednja temperatura — 0.9°, za 1.1° nad normalom.

Dunajska borza

dné 22. januarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	80 gld.	05	kr.
Srebrna renta	80	35	"
Zlata renta	100	25	"
5% marcna renta	94	75	"
Akcie narodne banke	845	—	"
Kreditne akcije	304	10	"
London	121	15	"
Srebro	—	—	"
Napol.	—	61	"
C. kr. cekini	—	71	"
Nemške marke	59	35	"
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	123	50
Državne srečke iz l. 1864	100 gld.	169	25
4% avstr. zlata renta, davka prosta	100	25	"
Ogrska zlata renta 6%	121	40	"
" " " " " "	88	95	"
" " " " " "	86	75	"
5% štajerske zemljišč. od. ez. oblig.	104	—	"
Dunava reg. srečke 5%	100 gld.	115	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119	75	"
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	105	30	"
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	104	75	"
Kreditne srečke	100 gld.	170	—
Rudolfove srečke	10	20	"
Akcie anglo-avstr. banke	120	116	"
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v.	228	—

Za lovca, gojzdnega čuvaja

ali kako drugo primerno službo priporoča se 30 let star, ravno iz mornarske službe izstopivši **Franjo Majar**, stanujoč v Ljubljani, Vegove ulice 12. (55—2)

Kupi se

Wertheimova pokladnica št. 3.

Ponudbe naj se naznanijo administraciji „Slovenskega Naroda“. (48—3)

Lovski pes,

brak, mlad, bele dlake, ušesa nekoliko rumeno-rujava, na jednj strani vrhu reber majhno, na drugi strani pri repu nekoliko večjo rumeno-rujavkasto prog, vrh desnega stegna na ledji ima v dlaki izrezano črko M, se je izgubil.

Kdor zve zanj, naj ga pripelje ali pa poroča **županu v Gorenjem Logatcu**, zato dobi pa primerno nagrado. (57—2)

Vožne liste
slovensko-nemške in nemške
priporočila po najnižji ceni
„NARODNA TISKARNA“
v Ljubljani.

V nekej kmetskej občini z jako velikim prometom oddaje se na račun

gostilna

s k njej pripadajočo mesarijo

po jako ugodnih pogojih: zahteva se pa nekaj varščine. Kateri mislijo vzprejeti ponudbo, obrnejo naj se ustmeno ali pisмено k gospodu **Hrovatu v Ljubljani, Vegove ulice št. 9, 1. nadstropje na levo.** (42—3)

Dr. IVAN TAVČAR

odprl je (54—3)

advokatsko pisarno

v Ljubljani,

Gosposke ulice št. 12,
tik Knežjega dvora.

Gospodičinam!

Oženil bi se rad takoj mlad posestnik v lepem kraju na Kranjskem, 24 let star, prijetne postave in z lepim nezadolženim posestvom, z deklico, staro 18 do 22 let. — Zahteva se: Nekoliko izobraženosti, veselje do gospodinjstva v gostilni, prijetno zunanost in naj ima deklica dote jedno tretjino toliko, kolikor imam jaz premoženja, tedaj od 6000 do 10.000 gld. v gotovini, katera svota se bo na prvo mesto zavarovala.

Pisma, ako je mogoče s fotografijo, naj se pošiljajo z naslovom: **M. L. L. v Postojni. Poste restante.** — (Tajnost obeta se s častno besedo.) (39—3)

5000 1 (788—10)

ostankov sukna

(po 3—4 metre), v vseh barvah, za polno možko obleko, pošilja po poštne povzetji, ostanek po 5 gl.

L. Storch v Brnu.

Ako bi se blago ne dopadalo, se more zamenjati.

Marijinceljske kapljice za želodec,

nepresežno izvrstno zdravilo zoper vse bolezni v želodci,

in nepresežno zoper neslast do jedi, slabi želodec, smrdečo sapo, napihnjenost, kislo podiranje, ščipanje, katar v želodci, zgago, da se ne nareja pesek in pšeno in slez, zoper zlatenico, gnjus in bljuvanje, da glava ne boli (če izvira bolečina iz želodca), zoper krč v želodci, preobloženo želodec z jedjo ali pijačo, črve, zoper bolezn na vratu, jetrah in zoper zlato žilo.

Glavna zaloga:

Lekar **C. Brady**, Kremsier, Moravsko.

Jedna sklenica z navodilom, kako se rabi, stane

35 kr.

Prave ima samo: V Ljubljani: lekarna Gabriel Piccoli, na dunajske cesti; lekarna Josip Svoboda, na Prešimovem trgu. V Novem mestu: lekarna Dom. Rizzoli; lekarna Josip Bergmann. V Postojni: Anton Leban. V Gorici: lekarna A. de Gironcoli. V Ajdovščini: lekarna Michael Guglielmo. V Celju: lekar J. Kupferschmid. V Kranju: lekar Drag. Šavnik. V Kamniku: lekar Josip Močnik. V Radovljici: lekar A. Roblek. V Sežani: lekar Ph. Ritschel. V Črnomlju: lekar Ivan Blažek. V Škofjeji Loki: lekar Karol Fabiani.

Svaritev! Ker se v zadnjem času naš izdelek posnemlje in ponareja, zato prosimo, naj se kupuje samo v zgoraj navedenih zalogah in pazi naj se osobito na ta znamenja: Prave Marijinceljske kapljice za želodec morajo imeti v sklenici vtisnena znamenja: Echte Mariazeller Magentropfen — Brady & Dostal — Apotheker, sklenica mora biti zapečatena z našim originalnim pečatom, na navodilu za rabo in na zavitku, na katerem je podoba Marijinceljske matere božje, mora biti poleg te podobe utisneno sodnijsko spravljenost varstveno znamenje in zavoj mora biti zapečaten z našim varstvenim znamenjem. Izdelki podobnega ali istega imena, ki nã-majo teh znakov istinitosti, naj se zavrzijo kot ponarejeni in prosimo, naj se nam taki slučaj takoj naznani, da bodo sodnijski kaznovani izdelovalci in prodajalci. (148—123)

Lastnina in tisk „Národne Tiskarne“.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armíč.